

Publicerad 2019-08-12 11:22 av anathema

Ur vinterkontur..

Vi vandrar vinter åter
där höstdagshimlar gråter
sitt pudersmink på vit terräng.
Och träden åderlåter
sin sommarven
till grenars säng
längs lövlandskap
vars gobeläng
min dimvitsgrund nerväver.

Jag faller ner och gräver
i fötters fallna näver
mot markarkitektur,
men vet ej när och hur
jag når bland stenars stammar.
Var är min famlarhammar
som slått min halvkontur?

Det är så många spikar
inunder mig, ej flikar
där jag kan kuvas in,
ej några längors likar
men endast olipikar
som skaver mot mitt skinn.
Var är konturers flis
att forma paradis?

Hur
ur
köldens kammar,
kan
man
hämta hammar,
så jag kan forma klart?
Min grund är grund apart.
Och hur min hand än gräver
omgivs min väv av näver..

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren anathema med Poeter.se id #45356 innehar upphovsrätten